

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul cinci

Până când? Pecetea a cincea

Jeff Pippenger

2025-12-07

Când «lumina pentru acel timp este dată», ea este fie «primită», fie «respinsă». Despărțirea care se realizează atunci când este introdusă lumina este lucrarea evangheliei veșnice, care include nu numai pecetuirea poporului lui Dumnezeu, ci și separarea grâului de neghină. Procesul final de testare și separare a început odată cu 9/11, când se ridică întrebarea profetică: «până când?», iar răspunsul profetic este: «până la legea duminicală». Ultima mențiune a simbolului «până când» se găsește în pecetea a cincea din cartea Apocalipsei.

Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau. Și au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, Cel Sfânt și Adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?

Și fiecareia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până când se va împlini și numărul împreună-slujitorilor lor și al fraților lor, care aveau să fie uciși asemenea lor. Apocalipsa 6:9-11.

Inspirația plasează răspunsul la întrebarea «până când», pusă de «sufletele celor uciși», în viitor, când se constituie un al doilea grup de martiri papali. Aceasta începe odată cu legea duminicală, și din acest motiv Sora White identifică Apocalipsa capitolul optsprezece drept împlinirea privitoare la al doilea grup de martiri. Există două «glasuri» în primele cinci versete; primul glas marchează 9/11, iar al doilea glas îi cheamă pe bărbați și pe femei să iasă din Babilon la legea duminicală. Sora White identifică simbolul «până când» din a cincea pecete cu primele cinci versete din Apocalipsa optsprezece, pentru a delimita perioada de la 9/11 până la legea duminicală. Accentul nu cade pe separarea și pecetuirea poporului lui Dumnezeu, ci pe judecata papalității pentru uciderea martirilor din istoria trecută și a acelor martiri din timpul crizei legii duminicale, care alcătuiesc al doilea grup de martiri papali.

"Când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan Revelatorul, în viziune, a văzut sub altar mulțimea celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea al Apocalipsei, când cei credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1-5, citat.]"
Manuscript Releases, volumul 20, 14.

În celălalt pasaj în care ea identifică martirii celui de-al cincilea sigiliu și viitorul, al doilea grup de martiri, care se constituie în criza legii duminicale, ea spune că acele scene "ar fi într-o perioadă de timp în viitor." Cele două voci din Apocalipsa, capitolul optsprezece, reprezintă "perioada de timp în viitor." Prima voce la început, la 11 septembrie, iar a doua voce la legea duminicală.

„Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau; și strigau cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, Sfinte și Adevăratule, nu judeci și nu răzbuni Tu sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecareia dintre ei i s-au dat veșminte albe [Au fost declarați curați și sfinți]; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până când vor fi împliniți și împreună-slujitorii lor și frații lor, care aveau să fie uciși ca și ei” [Apocalipsa 6:9-11]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu erau realitate, ci ceea ce avea să fie într-o perioadă de timp viitoare.

„Apocalipsa 8:1-4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Sora White asociază, pentru viitor, împlinirea constituirii celui de-al doilea grup de martiri, iar în celălalt pasaj ea citează Apocalipsa 18:1-5, care identifică o voce în primele trei versete și o altă voce în versetele patru și cinci. Prima voce marchează 9/11, când marile clădiri ale New Yorkului s-au prăbușit, iar a doua voce este legea duminicală, când cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată afară din Babilon. În al doilea pasaj ea se referă la capitolul opt din Apocalipsă și la primele patru versete, care identifică deschiderea celei de-a șaptea pecetei, când cărbunii de pe altar sunt aruncați pe pământ, fapt care corespunde Cincizecimii, când a coborât foc din cer și i-a luminat pe ucenici, întocmai cum au fost luminate cele douăsprezece pietre ale lui Ilie și după cum este reprezentat prin limbile de foc peste ucenici.

Până când? Zaharia și Ioan

„Până când” este un simbol profetic al perioadei de timp de la 9/11 până la legea duminicală, perioadă care a fost tipificată în relatarea de pe Muntele Carmel, în istoria milleritilor din 1840 până în 1844, în istoria lui Moise de la a opta până la a zecea plagă, în mărturia martirilor de sub pecetea a cincea; iar în Zaharia se pune întrebarea: „Cât va mai dura până când Dumnezeu va avea milă de Ierusalim, care fusese în Babilon timp de șaptezeci de ani?”

Atunci îngerul Domnului a răspuns și a zis: Doamne al oștirilor, până când nu Te vei îndura de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, împotriva cărora Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani?

Și Domnul a răspuns îngerului care vorbea cu mine cu cuvinte bune și mângâietoare.

Atunci îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Strigă, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Sunt plin de gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion, cu o mare gelozie. Și sunt foarte mâniat pe neamurile care sunt fără grijă; căci Eu eram numai puțin mâniat, dar ele au sporit nenorocirea. De aceea, așa zice Domnul: M-am întors la Ierusalim cu îndurări; Casa Mea va fi zidită în el, zice Domnul oștirilor, și sfoara de măsurat va fi întinsă peste Ierusalim. Strigă iarăși, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Cetățile Mele se vor mai lărgi prin bunăstare; și Domnul va mângâia iarăși Sionul și va alege iarăși Ierusalimul. Zaharia 1:12-17.

Sora White corelează în mod direct „șaptezeci de ani” (70 de ani) ai profetului Zaharia, în care Israelul literal din vechime a fost în robie sub Babilonul literal, cu cei o mie două sute șazeci de ani, de la 538 până la 1798, în care Israelul spiritual (creștinii) a fost în robie sub Babilonul spiritual (Biserica Romano-Catolică).

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost, în adevăr, în robie pe parcursul acestei îndelungate perioade de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținută în robie în Babilon în vremea exilului.” Profeti și regi, 714.

În 1798, la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani, a sosit primul dintre cele trei mesaje reprezentate prin îngeri în Apocalipsa, capitolul paisprezece. Al doilea a sosit la 19 aprilie 1844, iar al treilea la 22 octombrie 1844. Istoria simbolizată de întrebarea „până când” este de la 11 septembrie până la legea duminicală, iar acea perioadă de timp a fost prefigurată la începutul adventismului, în mișcarea millerită, de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. Acel interval este ilustrat simbolic de Ioan, revelatorul, în capitolul zece, când Ioan mănâncă cărțulia cea mică, care era dulce în gura lui, dar a devenit amară în pânțelele lui.

Și glasul pe care îl auzisem din cer a grăit iarăși către mine și a zis: Mergi și ia cărticica, cea deschisă, din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănâncă-o; și-ți va amări pânțelele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea; și, de îndată ce am mâncat-o, pânțelele meu s-a amărât.

Și mi-a zis: Trebuie să mai procești încă înaintea multor popoare, neamuri, limbi și împărați. Apocalipsa 10:8-11.

Istoria pe care Ioan o ilustrează este reprezentată de cartea care a fost mâncată, căci actul mâncării simboliza faptul că milleriții ajungeau să înțeleagă mesajul și experiența lor în proclamarea acelui mesaj. Așadar, când, imediat după ce acea istorie este prezentată, i se spune lui Ioan că trebuie să profețească din nou, profețirea la care se face referire este istoria din 1840 până în 1844. Lui Ioan i se spune că istoria millerită din 1840 până în 1844 se repetă în istoria sfârșitului Adventismului. Îndată ce i se spune lui Ioan că trebuie să profețească din nou, i se spune să măsoare templul.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Lucrarea încredințată Adventismului de după 22 octombrie 1844 a fost reprezentată de Ioan ca măsurarea sau zidirea templului, în acord cu promisiunea enunțată în Zaharia că "o sfoară de măsurat se va întinde din nou peste Ierusalim" — căci Domnul va "alege iarăși Ierusalimul". Istoria reprezentată la începutul Adventismului, odată cu mișcarea filadelfiană a adventismului millerit, se repetă la sfârșitul Adventismului, odată cu mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. La Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844 a început o perioadă de timp, reprezentată ca "zilele glasului celui de-al șaptelea înger".

Dar în zilele când se va auzi glasul îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7.

Mesajul a fost dulce pentru milleriți când profeția de timp islamică a celui de-al doilea vai s-a împlinit întocmai cum milleriții o preziseseră dinainte de 11 august 1840. Mesajul s-a făcut amar în

pântece la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844. De îndată ce Ioan încheie ilustrarea istoriei din 1840 până în 1844, i se aduce la cunoștință că trebuie să facă din nou același lucru (să procească). Apoi i se spune să măsoare Ierusalimul, iar când face aceasta el se aliniază cu profeția lui Zaharia despre alegerea Ierusalimului de către Domnul. Începând cu 22 octombrie 1844, istoria profetică este reprezentată ca „zilele glasului celui de-al șaptelea înger”. „Zilele” mesajului (glasului) celui de-al șaptelea înger (al treilea vai) reprezintă o perioadă în care dumnezeirea lui Hristos avea să fie unită în mod permanent cu omenirea care urma să fie cei o sută patruzeci și patru de mii. Acea lucrare a fost întârziată de rebeliunea din 1863, iar la 11 septembrie sunarea celui de-al șaptelea înger (al treilea vai) a reînceput.

În istoria sacră, Domnul a ales Ierusalimul ca să-Și așeze Numele acolo, iar „Numele” Său este caracterul Său. Ierusalimul și Sionul sunt menționate de Zaharia când afirmă: „Sunt gelos pentru Ierusalim și pentru Sion cu o mare gelozie”, iar apoi: „Domnul va mai mângâia Sionul și va mai alege Ierusalimul.” Sionul este mângâiat când primește Duhul Sfânt, care este „Mângâietorul”. Mângâierea Duhului Sfânt a început la 11 septembrie, în acord cu faptul că Hristos a suflat peste ucenici după coborârea Sa de la întâlnirea cu Tatăl, după învierea Sa. Manifestarea Duhului Sfânt a fost mult sporită la Cincizecime. Acea perioadă a început cu învierea ofrandei întâilor roade și s-a încheiat cu ofranda întâilor roade a Cincizecimii, când întreaga lume a auzit atunci mesajul.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați către ea că lupta ei s-a sfârșit, că nelegiuirea ei este iertată: căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele ei. Isaia 41:1, 2.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți când «nelegiuirea lor este iertată». Acest lucru are loc chiar înainte de legea duminicală, pe măsură ce sunt ridicați ca jertfă de întâi roade a Cincizecimii, în timp ce primesc revărsarea Duhului Sfânt fără măsură, așa cum au prefigurat ucenicii la Cincizecime. Stropirea ploii, care a început la 9/11, devine o revărsare deplină la legea duminicală. În istorie, perioada cuprinsă de la jertfa de întâi roade de la 9/11 până la jertfa de întâi roade de la legea duminicală este aceea în care cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți și pregătiți ca o jertfă, pentru a fi ridicați ca un stindard, de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă. Acea istorie este reprezentată de primele trei versete din Apocalipsa optsprezece, care vestesc căderea Babilonului, simbolul biblic ce reprezintă o «dublare».

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuința a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au săvârșit desfrânare cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:1-3.

În întreaga Sfântă Scriptură, o dublare a expresiilor sau a cuvintelor reprezintă împlinirea desăvârșită a căderii Babilonului în zilele de pe urmă. Este semnătura lui Alfa și Omega, care ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui. Cele două căderi ale Babilonului sunt reprezentate prin Nimrod și Belșatar. Nimrod a fost începutul Babilonului, când era doar Babel. Căderea lui Nimrod a reprezentat căderea lui Belșatar, iar mesajul celui de-al doilea înger și al

îngerului din Apocalipsa optsprezece este că căderea lui Nimrod, la începutul Babilonului, a reprezentat căderea lui Belșatar la sfârșit, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Turnul lui Nimrod a fost dăruit ca simbol al căderii lui, iar el a prefigurat căderea Turnurilor Gemene din 11 septembrie. Căderea lui Belșatar a fost scrisă de pe perete, marcând sfârșitul domniei de șaptezeci de ani a Babilonului ca întâia împărăție din profeția biblică și, astfel, prefigurând căderea Statelor Unite la sfârșitul „celor șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat” simbolici din Isaia douăzeci și trei, care reprezintă istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Scrisul de pe perete al lui Belșatar reprezintă momentul în care zidul de separare dintre biserică și stat cade la legea duminicală, care este chiar punctul în care se încheie a șasea împărăție din profeția biblică, întocmai cum Belșatar a fost ucis chiar în noaptea aceea. Scrisul de pe perete este legea care este scrisă și care răstoarnă zidul de separare dintre biserică și stat din Constituție.

„Istoria” ce se întinde de la 9/11 până la legea duminicală și, după aceea, până la închiderea timpului de probă al omenirii și la cele șapte plăgi de pe urmă este perioada istorică simbolizată în Cuvântul lui Dumnezeu printr-o dublare a expresiilor sau a cuvintelor. În acea perioadă, Duhul Sfânt este revărsat, începând cu o stropire de la 9/11 până la legea duminicală, iar după aceea, revărsarea deplină. Duhul Sfânt a fost prezentat de Hristos ca „Mângâietorul”, care, când avea să vină, avea să arate poporului lui Dumnezeu toate lucrurile.

Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ceea ce v-am spus Eu. Ioan 14:26.

Duhul Sfânt este transmis celor o sută patruzeci și patru de mii prin „untdelemnul auriu”, care este, de asemenea, „ploaia” și este, de asemenea, „Mângâietorul”. Când este reprezentat drept „Mângâietorul”, Duhul Sfânt identifică o manifestare specială a Duhului Sfânt.

Poporul lui Dumnezeu a avut întotdeauna Duhul Sfânt atunci când a împlinit cerințele Evangheliei; însă în vremurile de redeșteptare sacră autentică, „ca în anii de odinioară”, când are loc o manifestare specială a Duhului Sfânt pentru obștea întreagă, Duhul Sfânt este înfățișat drept Mângâietorul. Mai important, obștea întreagă are memoria pusă în lucrare de către Mângâietorul, întrucât El „le aduce aminte de toate”. Aceasta confirmă că acei oameni care participă la manifestare au experiența autentică, fiindcă Duhul Sfânt participă la activitățile minții lor, căci El influențează procesul gândirii atunci când „vă aduce aminte de toate”.

Memoria umană, împreună cu alte componente precum judecata, inteligența, rațiunea și conștiința, constituie natura superioară a omului, pe care apostolul Pavel o numește „mintea”. Natura superioară este fie mintea trupească, fie mintea lui Hristos.

Fiindcă cugetul trupesc este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu: căci nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Romani 8:7.

Căci cine a cunoscut mintea Domnului, ca să-I dea învățătură? Dar noi avem mintea lui Hristos. 1 Corinteni 2:16.

Natura inferioară, sau carnea, este alcătuită din sistemele nervos, emoțional și hormonal asociate cu simțurile, care sunt «căile către suflet». Natura superioară este menită să stăpânească asupra celei inferioare și, ca atare, este reprezentată ca fortăreața; iar această fortăreață este neconținut atacată de simțuri (natura inferioară), atacurile fiind îndreptate împotriva ei prin căile de acces care duc în fortăreață. În interiorul fortăreței naturii superioare se află un centru de comandă, sau ceea ce sora White numește «citadela». Citadela este Sfânta Sfintelor din sanctuarul care este împărțit în două compartimente fundamentale. Curtea este carnea, sau natura inferioară, iar pentru a intra în curte sau, de asemenea, pentru a transfera sângele în Locul Sfânt era necesară trecerea printr-o perdea sau un văl. Curtea este mărginită la ambele capete de văluri.

Printr-o cale nouă și vie, pe care El a consacrat-o pentru noi, prin perdea, adică prin trupul Său. Evrei 10:20.

Sanctuarul este împărțit în două părți: curtea și sanctuarul. La rândul său, sanctuarul este împărțit în două părți, după cum este și natura superioară. Natura superioară se împarte în două domenii. Unul dintre aceste domenii este reprezentat ca Locul Sfânt, iar celălalt ca Locul Preasfânt. Locul Sfânt reprezintă activitățile mentale necesare funcționării umanității, iar Locul Preasfânt este spațiul în care Dumnezeu și Omul se întâlnesc. Locul Preasfânt este sala tronului lui Dumnezeu, iar cei convertiți sunt așezați în locurile cerești împreună cu Hristos.

Și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Efeseni 2:6.

Versetul este luat dintr-un pasaj în care, cu câteva versete mai înainte, însă pe deplin în același fir al gândirii, Isus este așezat în locurile cerești, la fel cum este așezat și poporul Său.

Pe care a lucrat-o în Hristos, când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești. Efeseni 1:20.

Hristos și poporul Său sunt așezați împreună în Sfânta Sfintelor. Hristos a fost înviat și apoi S-a așezat în locurile cerești, iar poporul Său este ridicat și așezat în sala tronului a Sfintei Sfintelor. Pavel arată că cei care sunt ridicați în versetul șase au fost înviați din păcat în versetul anterior.

Măcar că eram morți în păcate, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Efeseni 1:5, 6.

Împlinirea desăvârșită a pasajului din Efeseni o constituie cei doi martori din Apocalipsa unsprezece, unsprezece, care sunt înviați și apoi înălțați la cer ca un stindard — dar și pentru a fi așezați în locurile cerești. În Sfânta Sfintelor, cei doi martori reprezintă omenirea în însăși prezența lui Dumnezeu, iar îndreptățirea lor de a fi așezați acolo este emblema pe care fiecare o poartă. Acea emblemă este pecetea lui Dumnezeu, iar pecetea lui Dumnezeu semnifică faptul că umanul a devenit una cu divinul, iar acea pecete este reprezentată de faptul că Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, sălășluiește în Sfânta Sfintelor a firii „lor” superioare. Sfânta Sfintelor este sala tronului lui Dumnezeu, unde divinul și umanul sunt unite, și ea reprezintă templul omenesc a cărui fire superioară include o Sfântă a Sfintelor în care atât dumnezeirea, cât și omenirea șed împreună.

Revărsarea „Mângâietorului” este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și marchează o schimbare în istoria mântuirii, căci atunci biserica trece de la biserica luptătoare la biserica triumfătoare. Atunci ea trece de la mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii la mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Atunci ea trece de la experiența celei de-a șaptea biserici la experiența celei de-a șasea biserici, iar a șasea biserică era reprezentată de Milleriți. O trăsătură profetică a celei de-a șasea biserici, Filadelfia, așa cum s-a împlinit ea prin mișcarea millerită, este că nu a fost niciodată o biserică. A fost doar o mișcare până în 1856, când ambii White au identificat mișcarea ca fiind laodiceană. Șapte ani mai târziu a fost constituită biserica legală.

Schimbarea soteriologică odată cu legea duminicală a fost prefigurată de schimbarea soteriologică de la Cincizecime, care a marcat inaugurarea lui Hristos ca Mare Preot.

Revărsarea de la Cincizecime a fost comunicarea Cerului că inaugurarea Răscumpărătorului avusese loc. Potrivit făgăduinței Sale, El trimisese Duhul Sfânt din cer ucenicilor Săi, ca semn că El, ca preot și împărat, primise toată autoritatea în cer și pe pământ și era Unsul peste poporul Său. Faptele apostolilor, 38.

Când, la legea duminicală, ploaia târzie va fi turnată fără măsură asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, aceasta va fi „comunicarea Cerului” că biserica luptătoare a luat sfârșit și biserica triumfătoare a sosit. Inaugurarea lui Hristos la Cincizecime, în sanctuarul de sus, prefigurează ungerea celor o sută patruzeci și patru de mii la legea duminicală.

Revărsarea „penticostală” care Îl identifica pe Hristos drept Unsul reprezenta ungerea Sa în ceremonia inaugurală din ceruri, însă El fusese, de asemenea, uns la botezul Său. Perioada de la botezul Său (9/11) până la Cincizecime (legea duminicală) este, de asemenea, reprezentată din nou, la trei ani și jumătate după botezul Său, prin moartea, îngroparea și învierea Sa propriu-zise (sărbătoarea întâiului rod). Prin urmare, 9/11 este reprezentat la botezul Său și, de asemenea, la învierea Sa. Învierea Sa simbolică și învierea Sa literală marchează începutul a două linii profetice care se încheie fiecare la Cincizecime. Ambele istorii încep cu învierea ofrandei întâiului rod.

Dar acum Hristos a înviat din morți și a devenit pârga celor adormiți. Căci, de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților. Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa și în Hristos toți vor fi făcuți vii. Dar fiecare în rânduiala sa: Hristos, pârga; apoi, la venirea lui, cei ce sunt ai lui Hristos. 1 Corinteni 15:20-23.

Hristos este jertfa de pârgă la Învierea Sa, marcând începutul "sezonului Cincizecimii", care se încheie cu jertfa de pârgă a Cincizecimii. Învierea lui Hristos este orzul, iar aceia care "după aceea" "sunt ai lui Hristos la venirea Lui" sunt grâul. Cei care sunt "după aceea" ai Învierii lui Hristos sunt "ai lui Hristos la venirea Lui", reprezentând astfel strângerea finală a sufletelor credincioase la sfârșitul lumii, așa cum este reprezentată de acele trei mii de suflete care au fost adunate la Cincizecime.

Versetul abordează de asemenea învierea din perspectiva morții. Moartea a început cu Adam și trece asupra tuturor oamenilor, dar face aceasta „în” „ordine”. În Faptele Apostolilor, Petru

consemnează că, atunci când, pe atunci, se împlinea cartea lui Ioel, oamenii trebuiau să-și trimită păcatele mai dinainte la judecată, pentru ca ele să fie șterse, când aveau să vină vremurile de înviere din prezența Mângâietorului. Hristos nu cerceta atunci cărțile judecății pentru a șterge păcatul, căci judecata era la peste o mie opt sute de ani în viitor.

Referința la „fiecare om în rândul său” începe cu Adam și astfel identifică judecata morților de la Adam încoace până la sosirea vremurilor de înviere. Când sosește ploaia târzie, judecata trece de la morți la vii. În perioada de timp reprezentată de verset (de la învierea lui Hristos până la Cincizecime), de la pârga orzului până la pârga grâului, ploaia cade în timpul judecății celor vii, iar pe măsură ce ploaia cade, mesajul reprezentat de ploaie desparte grâul de neghină. La legea duminicală, care este Cincizecimea, grâul nu mai este amestecat cu neghina, iar cele două pâini legănate sunt înălțate ca jertfă a pârgii grâului. Procesul de curățire de la 9/11 până la legea duminicală este de asemenea reprezentat în Maleahi trei, când Solul Legământului îi curățește și, de asemenea, îi lămurește pe leviți, și face aceasta prin „foc”. „Focul” este un simbol al unui mesaj, așa cum este reprezentat de limbile de foc la Cincizecime. În istoria avută în vedere, separarea celor două clase produce pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt cele două pâini legănate, reprezentate de pârga Cincizecimii; acestea trebuiau să fie coapte pe deplin, căci erau singura jertfă care includea o emblemă a păcatului.

Acele două pâini legănate erau dospite, iar aluatul este un simbol al păcatului. Acel aluat a fost nimic în focul cuptorului, așa cum este reprezentat de focul de topitor al Solului Legământului. Isaia, în capitolul douăzeci și șapte, identifică o dezbatere care începe la 9/11, pe care o numește „ziua vântului de la răsărit”. Pasajul învață că prin dezbatere sunt ispășite păcatele lui Israel. „Dezbaterea” este între adevărata solie a ploii târzii și toate celelalte solii false ale ploii târzii care există. O solie este „foc”, iar „focul” este ceea ce Solul Legământului folosește pentru a curăți și a lămuri. Dezbaterea asupra soliei ploii târzii îndepărtează aluatul din jertfa de grâu din întâile roade ale Cincizecimii, care este înălțată la momentul legii duminicale. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt jertfa de grâu din întâile roade ale Cincizecimii, care biruiesc prin îndreptățirea adusă de sângele Său și prin sfințirea mărturiei lor, căci, deși Cuvântul este Cel care sfințește, el o face numai atunci când cuvântul este transmis ca solie. Prezentarea soliei le permite celor o sută patruzeci și patru de mii să trăiască, iar prezentarea unei solii false a ploii târzii produce moarte.

Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor; și nu și-au iubit viața până la moarte. Apocalipsa 12:11.

Cei o sută patruzeci și patru de mii Îl urmează pe Hristos în biruință, așa cum El a biruit, căci, în chip profetic, Îl urmează pe Hristos.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumparați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Aici, în versetul patru din Apocalipsa paisprezece, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați ca "pârga". Ei sunt de asemenea identificați drept "fecioare", iar inspirația ne-a învățat că pilda celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci ilustrează experiența poporului adventist.

Nu numai că sunt "fecioare"; ei nu sunt "întinați cu femeie", căci procesul de încercare și separare care i-a produs pe cei o sută patruzeci și patru de mii a produs o distincție între cei o sută patruzeci și patru de mii și "toate" religiile false. "Aceștia" urmează Mielul oriunde Se duce El, iar ca ofrande de pârgă, trebuie să-L urmeze pe Hristos în moartea, îngroparea și învierea Sa.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, versetul unsprezece, cei doi martori, care urmează să fie înălțați ca un stindard, sunt mai întâi uciși; apoi, după trei zile și jumătate, sunt înviați ca o jertfă de pârgă, precum Hristos. Jertfa de pârgă, care a fost și este Hristos, a inclus vărsarea sângelui legământului, pentru a răscumpăra pe cei care ajunseseră falimentari printr-o experiență laodiceeană. Într-un singur verset (versetul patru) este prezentată această sinteză succintă a diferitelor linii de lumină profetică asociate cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Și ea este consemnată în Apocalipsa 144 prin mâna lui Palmoni, Numărătorul minunat. O dublare în Scriptură reprezintă istoria ploii târzii, iar ploaia târzie este timpul și locul în care Mângâietorul este revărsat peste poporul lui Dumnezeu.

Cât de frumoase pe munți sunt picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; celui ce aduce vești de bine, care vestește mântuirea; care spune Sionului: Dumnezeuul tău împărătește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; cu glas, împreună, vor cânta, căci vor vedea ochi în ochi, când Domnul va readuce Sionul. Izbucniți în strigăte de bucurie, cântați împreună, voi, locurile pustiite ale Ierusalimului, căci Domnul a mângâiat poporul Său, a răscumpărat Ierusalimul. Domnul și-a descoperit brațul Său cel sfânt în fața ochilor tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. Plecați, plecați, ieșiți de acolo, nu vă atingeți de niciun lucru necurat; ieșiți din mijlocul ei; fiți curați, voi, cei ce purtați vasele Domnului. Isaia 52:7-11.

Sion H6726 este același cu H6725, care înseamnă „sensul de proeminență; un stâlp monumental sau de orientare: - semn, titlu, reper.” Sion este un simbol al stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii, iar în pasaj ei au primit deja ploaia târzie, căci au vestit și au prezentat deja veștile bune ale păcii. Tot astfel, specific acestui fapt este că ei văd „ochi în ochi”, ceea ce îi reprezintă pe ucenici la Cincizecime, căci cele zece zile anterioare Cincizecimii reprezintă o perioadă de unificare. Domnul „hath”, (reprezentând timpul trecut), a înfăptuit deja trei lucruri pentru cei care aduc vești bune. El a „mângâiat pe poporul Său”, „a răscumpărat Ierusalimul” și „și-a descoperit brațul Său cel sfânt în ochii tuturor neamurilor.”

El "a mângâiat" poporul Său la 9/11, marcând începutul unui proces de încercare din Maleahi, capitolul trei, care se încheie la legea duminicală, când El înalță stindardul darurilor întâilor roade, așa cum este reprezentat prin "a-Și descoperi brațul Său cel sfânt înaintea ochilor tuturor neamurilor." El mângâie, răscumpără și înalță pe cei o sută patruzeci și patru de mii. La 9/11 El mângâie și începe procesul de curățire, în care Își răscumpără poporul și apoi îl înalță ca un stindard, sau, cum spune Maleahi, "jertfa lui Iuda și a Ierusalimului să fie plăcută" "ca în zilele de demult."

Și El va ședea ca un topitor și lămuritor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult.

Maleahi 3:3, 4.

Vom încheia considerațiile noastre cu privire la «până când» în articolul următor.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânia când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigăniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?”
Dorința veacurilor, 392.